

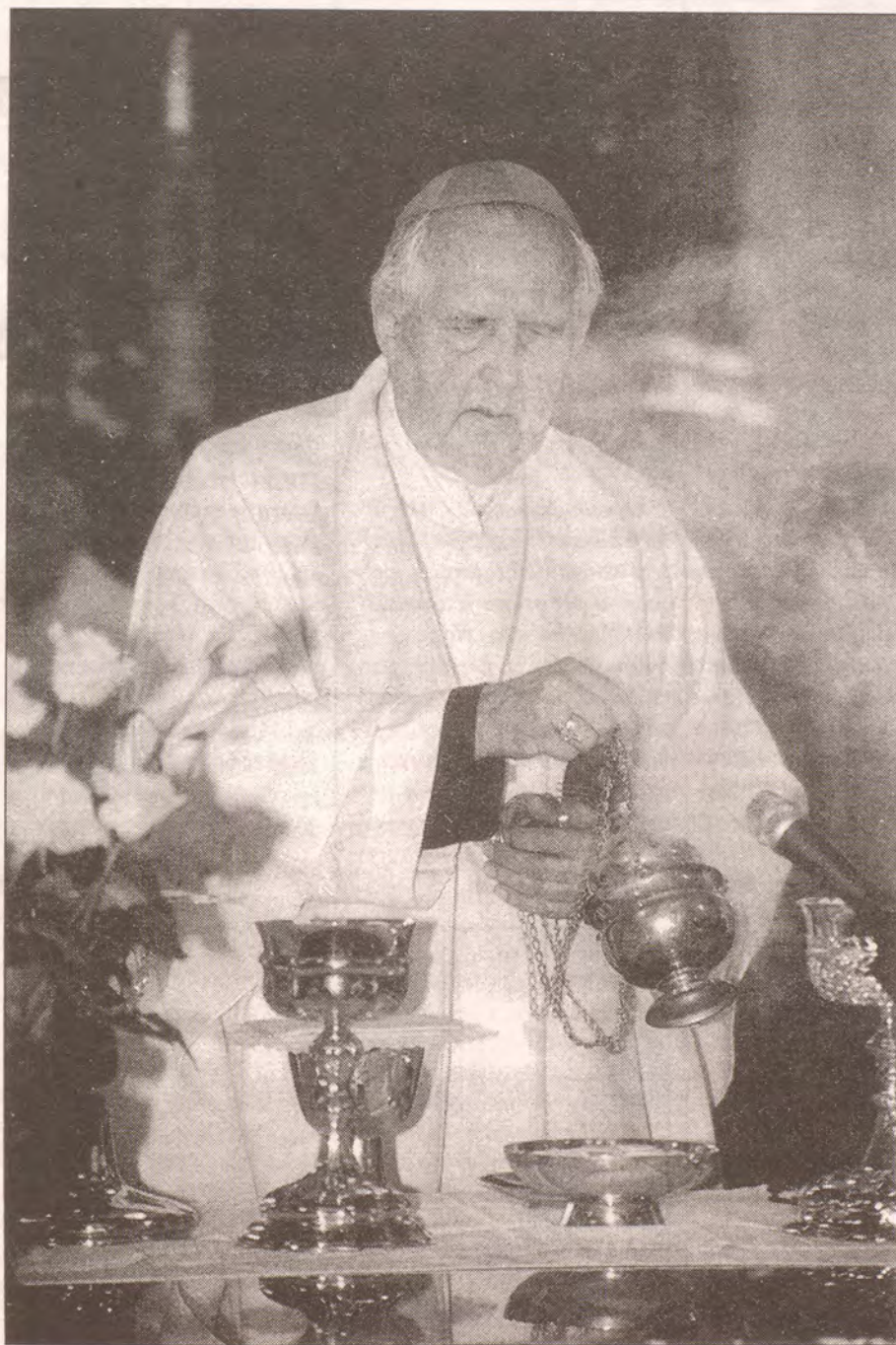
ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník V / Číslo 6

červen 2000

Cena 8 Kč

Tisíce věřících se zúčastnily hlavní zdislavské pouti v Jablonném v Podještědí 27. května. Podrobnosti přinášíme na straně 4 a 5.

Foto Jan Macek

Z OBSAHU:

Jubilejní zdislavská
pouť v Jablonném

STRANA 4

Zúčastněte se!
Připravované akce

STRANA 7

Rozhovor:
Alfred Miller

STRANA 8

Břmování
v Chomutově

STRANA 9

Pozoruhodný úspěch
Základní katolické
školy

STRANA 11

PTP

STRANA 13

www.qwert.cz/zdislava

Prohlášení ředitele TS ČBK Ing. Stanislava Kosíka

Praha: V případě kněze Františka Mertvy je nutno vyčkat na výsledky šetření orgánů činných v trestním řízení. Dotyčný však byl okamžitě až do vyšetření celého případu odvolán ze své služby ve farnosti. V případě, že se vznesená nařčení potvrdí, bude viník spravedlivě potrestán. Minimalizovat riziko zneužívání dětí je v zájmu církve samotné, jejíž povinností je rovněž nabídnout pomoc těm, kteří se stali obětí případného zneužití.

Obvinění vznesená proti osobě arcibiskupa Jana Graubnera studentem Václavem Novákem prověří příslušné státní orgány. Ty jistě také prověří, zda pan Václav Novák svým jednáním nenaplnil skutkovou podstatu trestného činu pomluvy či křivého obvinění.

Touto záležitostí se v nejbližší době budou zabývat také biskupové.

80. narozeniny Jana Pavla II.

Vatikán: Papež Jan Pavel II. oslavil 18. 5. své 80. narozeniny. Již několik týdnů předtím přicházelo do Vatikánu bezpočet blahopřejných dopisů z celého světa. Děkovnou mši ve Svatopetrské bazilice ve čtvrtek 18. května se Svatým otcem koncelebrovalo přibližně 4 000 kněží.

Mezinárodní eucharistický kongres

Vatikán/ZENIT/CNS: 47. Mezinárodní eucharistický kongres probíhá v Římě ve dnech 18.–25. června. Účastní se ho delegace z více než 90ti biskupských konferencí, kněží, řeholníků a laici. Nepřehlédnutelnou skupinou budou pravděpodobně tisíce italských

dětí, které letos přistoupily k prvnímu svatému přijímání.

Letošní Mezinárodní eucharistický kongres bude nadále viditelně připomínat obnovená a rozšířená zdravotní klinika pro chudé v jedné z nejproblematičtějších částí Říma, na jejíž rekonstrukci budou mít účastníci kongresu možnost přispět.

Den církví na „Expo“

Hannover (D)/KNA: Mnoho tisíc lidí oslavilo o Svatodušní neděli (11. 6.) „Den křesťanských církví“ na Světové výstavě EXPO v Hannoveru. Den byl zahájen mší, kterou doprovázel jazzový orchestr. Vrcholem byla večerní ekumenická slavnost, které se účastnili římskokatolíci, evangelisté, ortodoxní a anglikánští biskupové. Předtím hovořil o své víře spolkový ministr vnitra Otto Schily (SPD), pověřenec spolkové vlády SRN pro Bosnu Hans Koschnick a varietní umělkyně Lisa Fitzová.

Evangelická biskupka Margot Kaßmannová a katolický biskup Josef Homeyer z Hildesheimu vysoce hodnotili organizátory EXPO za to, že neoslabilo problematická hlediska utrpení, hladu, nespravedlnosti a ničení v současném světě.

Vatikán se představuje na světové výstavě EXPO 2000 také prostřednictvím vlastní internetové stránky s adresou www.expo-vatican.de.

Pastýřský list

Text pastýřského listu biskupa, který byl čten na 7. neděli velikonoční, naleznete na internetové stránce našeho časopisu, www.qwert.cz/zdislava.

Dětský den „U Obrázku“

U poutního kostela U Obrázku v Liberci byl „cirkus“. Hráli si na něj děti i dospělí, kteří se sešli při oslavě křesťanského dětského dne. Nejprve se ovšem, jak se na křesťany patří, zúčastnili bohoslužby slova, zahráli si několik scének ze života českých národních světců a po obědě (zajištěném pro všech zhruba 200 lidí sponzory) se mohli všichni pustit do cirkusových soutěží. -jm-

Blíží se mcelská pouť

„Od této chvíle mě budou blahoslavít všechna pokolení, že mi učinil veliké věci ten, který je mocný a jeho jméno je svaté...“

Kdo z nás by neznal ta slova Mariina o velikém, nezměrném Božím milosrdenství. Pojďme tedy blahoslavít Matku Boží, naši svatou Matku, která nás vždy více a více přivádí do hlubin Boží lásky, která nám s nebe pomáhá v každé životní situaci více žít ve spojení se vzkříšeným Ježíšem, naším Králem a Pánem.

Letošní 151. výročí vidění tří mcelských děvčátek připadá na úterý dne 4. července, protože je to však pracovní den, uskuteční se slavná mcelská pouť v sobotu 8. července 2000 ve mcelském farním kostele svatého Václava v 10 hodin. Na této pouti je též možné získat plnomocné odpustky.

Těšíme se tedy na setkání ve Mcelích.

V. Šleichová

Zdislava — měsíčník litoměřické diecéze
Vydává Římskokatolická farnost Smržovka
Adresa redakce: Kostelní 215, 468 51, tel./fax. 0428/38 23 65
e-mail: michal.podzimek@telecom.cz
Číslo účtu: 963293379/0800

Řídí redakční rada, šéfredaktor: P. Mgr. Michal Podzimek.
Grafická spolupráce Jan Hrubý, sazba Ing. Jan Macek
Jazyková úprava tohoto čísla: V. Fišerová

Tiskne: Římskokatolická farnost Jablonec nad Nisou
Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

Distribuce: redakce — příspěvek na úhradu nákladů na jeden ročník 125 Kč včetně poštovního
Registrace: MK ČR 7397
ISSN 1211-3042

Ročník V., číslo 6
Datum vydání: 25. 6. 2000. Uzávěrka příštího čísla: 29. 6. 2000
Vytlačeno na recyklovaném papíru s vysokou bělostí Recyprint.
Podávání novinových zásilek bylo povoleno Českou poštou, s.p.
OZSeČ v Ústí nad Labem, č.j. P/1 - 3892/95 ze dne 18. 12. 1995

Výročí kněží a jáhnů naší diecéze v červenci

Narozeniny

- 3. 7. GENRT Pavel Tomáš OFM — 68 let
- 10. 7. TOMÍČEK Jindřich — 77 let
- 12. 7. KUBA Petr, jáhen — 44 let
- 15. 7. CZERNY Grzegorz — 28 let
- 16. 7. ŠVERCL Antonín František OP — 69 let
- 16. 7. SIUDZIK Alexander CSsR — 45 let
- 16. 7. ŠVORČÍK Libor — 38 let
- 17. 7. MACOUN Jaroslav — 70 let
- 17. 7. VAŘEKA Martin, jáhen — 26 let
- 18. 7. POSPÍŠIL František SDB — 70 let
- 18. 7. PODZIMEK Michal — 30 let
- 23. 7. SUCHÁN Milan Filip O.Praem. — 26 let
- 28. 7. VYTERNA Jaroslav — 73 let
- 29. 7. STAJNER Antonín — 36 let

Výročí svěcení

- 1. 7. PLACHÝ Jaromír Česlav OP — 28 let
- 1. 7. VALÍK Radim Jan OSB — 28 let
- 1. 7. MAŇÁSEK Miroslav SDB — 16 let
- 2. 7. WACH Ján Peter OFM — 6 let
- 3. 7. MICHAL Pavel — 23 let
- 3. 7. PIROH Jozef — 23 let
- 4. 7. ŘÍSKÝ Drahoslav Bernard OFM — 52 let
- 5. 7. KULHAVÝ Josef Bartoloměj OP — 51 let
- 5. 7. STEJSKAL Josef — 51 let
- 7. 7. GAJDOŠÍK Jaroslav — 10 let
- 10. 7. PILARČÍK Štefan — 7 let
- 15. 7. THEBES Jindřich Bernhard O.Cist. — 35 let
- 26. 7. PINTÉR Michal Benedikt O.Praem. — 5 let
- 31. 7. CHMELAR Jan — 1 rok

„Všichni potřebujeme změnu,

odpočinek, volno, abychom načerpali nové síly a doplnili ty stránky osobnosti, které práce nechává ležet ladem. Dovolena není ztráta času, únik ze skutečnosti, měla by být osvěžením, uvolněním, zamyslením, zastavením na cestě... Důležitý čas, abychom se v té době ještě více naučili milovat“, píše P. Leppich. Redakce Zdislavy vám tedy ze srdce přeje, aby každý z vás čtenářů měl možnost během léta opravdu naplno odpočívat, načerpat sílu, radost a povzbuzení do další práce, najít nový, lepší vztah k druhým, naučit se doopravdy milovat a sloužit, dělat to, co od nás Pán čeká — o dovolené i ve všech dalších dnech života.

Napište nám o svých prázdninových zážitcích!

Nemlčet a jednat

Čas od času se stane, že nám z úst vyletí něco, čeho v zápětí litujeme. Leč, jak praví lidová zkušenost, ani dva páry volů už vyřčené slovo zpět nevrátí.

Jsou mezi námi lidé, kteří jsou v podstatě dobře placeni za to, aby jim z úst létaly pouze dokonalé produkty jejich geniality. Jsou to politici.

Nejstarší pamětníci si možná vzpomenou, jaký rozruch způsobil kdysi za první republiky jistý agrárník, který rozšafně vyhlásil, že první člověk, který stanul na sotva chladnoucí kůře zemské, byl zemědělec. Zvedla se kolem toho bouře nevěle a příslušný politik měl z ostudy kabát.

Nedávno pronesl pan předseda vlády Miloš Zeman větu o tom, že symbol státnosti české, totiž svatý Václav, je symbolem podlézavosti a kolaborace. Zarážející je, že je ticho, že se nic neděje, že nikdo neprotestuje, že se nikdo nebouří a že ze strany katolické hierarchie na tuto sprostou větu nikdo nereagoval.

Když se přednedávnem v Praze při stavbě pojišťovny narazilo na zbytky židovských hrobů, udělal zemský rabín, pan Sidon, věc, ze které bychom si měli vzít příklad. Udělal kravál, pozval své souvěrce, odkud se dalo. Způsobili v Praze dopravní kalamitu — a dočkal se úspěchu. Hroby se pítetně ošetří.

Já sám vím jen ze své zkušenosti o čtyřech naprosto zneuctěných křesťanských hřbitovech, z nichž na jednom byli pochováni i moji předkové. A kolik podobných příkladů bylo, ví jen Bůh.

Máme svobodu, máme demokracii, ale mně se zdá, že v tom stále ještě neumíme chodit. Dám příklad: Když se konala nedávno pouť našich věřících do Říma, nepřinesly naše televizní kanály s výjimkou půlminutové glosy na ČT1 o této události ani zmínku. A přitom se jistě jedná o záležitost vý-

znamnější, než je dejme tomu druhá fotbalová liga, o níž jsme pravidelně informováni na profesionální úrovni. Místo toho se objevily v několika tiskovinách pamflety šmahem kritizující Svatého otce a církev. Jako za totality, jako za dob nejhorší perzekuce.

Z toho vyplývají dva závěry:

Kdybychom byli normální, civilizovaní, křesťanský evropský národ, asi bychom měli volno na Svatodušní pondělí a na Nanebevzetí Panny Marie. Tedy z praktického hlediska v létě, kdy je hezky, teplo, sluníčko a kdy se dá volného času využít. Protože jsme však národ neznabohů, budeme mít volno v říjnu a v listopadu, kdy se dá jít maximálně do hospody.

1. Demokracie znamená práci. Pro nás to znamená: nemlčet a jednat. Sice nám zdražili poštovné, ale pokud vím, jestliže pošle kdokoliv na úřední instituci doporučený dopis, má tato instituce povinnost odpovědět do 14 dnů.

Myslím, že pan premiér by měl být po svém zmíněném projevu zavalen

dopisy nás, věřících, v nich mu taktně naznačíme, že máme dost dobrou paměť, až přijde jeho partaj škemrat před volbami o hlasy.

2. Nečekat, až to všechno za nás udělá biskupská konference nebo pan Augustin Navrátil, a prostě reagovat, když se nám něco nelíbí. Dát najevo svůj názor, psát, telefonovat, případně e-mailovat. Pokud totiž budeme skromně mlčet v pozadí, dostaneme se do situace fackovacího panáka kombinovaného se skanzenem.

Co se týká prapodstaty celé záležitosti, totiž projednávání zákona o státních svátcích v parlamentu, snad ještě jednu poznámku: Kdybychom byli normální, civilizovaní, křesťanský evropský národ, asi bychom měli volno na Svatodušní pondělí a na Nanebevzetí Panny Marie. Tedy z praktického hlediska v létě, kdy je hezky, teplo, sluníčko a kdy se dá volného času využít. Protože jsme však národ neznabohů, budeme mít volno v říjnu a v listopadu, kdy se dá jít nanejvýš do hospody.

Není to ostatně nic nového pod sluncem. Schválně si přečtěte Izaiáše, tuším kapitolu 59. *-jan-*

Zdislava podává zprávu o zdislavské pouti v Jablonném

Krásný kostel baziliky odráží sluneční zář od samého rána. Dokořán otevřený vchod jak Svátá brána je připraven přijmout poutníky z různých koutů naší země. První mši svatou bude sloužit diecézní biskup.

Řada kněží se k němu připojuje. Přidávají se i ministranti, kteří mají v Jablonném své ministrantské setkání. Jsou mezi nimi i děvčata s dlouhými copy. Když biskup začal svou promluvu, vyzval ministranty, aby se rozsadili po celém obvodu stupňů za oltářním stolem. To byla lemovka v popředí oltáře s obrazem svatého Vavřince a

Zdislavy! Právě o ní mluvil pak diecézní ordinář, který ji vyzdvihl jako vzor matky současných rodin. Je jistě podstatný rozdíl života paní na Lemberku a života současných křesťanek, které sem přišly se snahou zamyslet se nad posláním ženy takového významu, jaký měla manželka pana Havla z rodu Markvarticů.

Po mši svaté, která se protáhla, protože přijímajících bylo veliké množství, přešel otec biskup k mariánskému oltáři s lebkou lemberské světičky, aby se pak věřící invokacemi litaní dovolávali Zdislaviny pomoci

pro členy svých rodin i pro ty, které vzali ve vzpomínkách s sebou na jablonskou pouť.

Otce biskupa čekalo pak ještě setkání s ministranty v zákoutí pod lemberským hradem, než se mohl pod temnými mraky hrozcími blesky a bouří vrátit do své litoměřické rezidence.

Druhou mši svatou v Jablonném sloužil provinciál dominikánů. Kostel se zase naplnil. Kazatel opřel svou pro-

mluvu o dílo Zdeňka Kalisty Blahoslavená Zdislava z Lemberku. Vzpomněl i na autora tohoto díla, který se narodil právě před sto lety jako syn ředitele školy v Benátkách nad Jizerou. Tam před několika dny odhalili pamětní desku tohoto žáka historika Pekaře, který Kalistu učil na gymnáziu v Mladé Boleslavi.

Třetí poutní mše svátá byla sloužena ve dvě hodiny odpoledne paterem Česlavem.

Rok od roku přibývá poutníků ke svaté Zdislavě. Můžeme doufat, že nebudou přeslechnuty jejich prosby, které se obracejí k paní z lemberského hradu, která má takový význam v dějinách české země a českého národa.

Mgr. Josef Helikar

Pouť do Jablonného a do Filipova

Jednoho dne jsem se s manželem rozhodli, že pojedeme celá rodina na pouť. Pak ale z pěti lidí mohli jet pouze dva. Já a náš nejmladší syn. Byla jsem zvědavá, jak se Václavovi bude na takové pouti líbit.

V sobotu dne 27. 5. 2000 jsme se probudili do deštivého dne. Protože jsme batoh měli sbalený již od večera, přibalili jsme si pouze deštníky a jídlo a mohli jsme na pouť vyrazit. Na autobusovém nádraží jsme nastoupili do autobusů, které přijely z Kadaně (právě tato farnost pouť organizovala). V autobuse nás přivítal pater Čermák. Naše cesta začala modlitbou sv. růžence a několika písněmi k Panně Marii. Pak už jsme se pouze kochali krásnou přírodou, a tak nám cesta rychle ubíhala.

Do Jablonného jsme dorazili okolo půl deváté, mohli jsme

tak být přítomni mši svaté sloužené otcem biskupem. Kostel byl naplněn do posledního místečka, ale našli jsme si výklenek, aby mohl na oltář vidět i Vašík. Poté jsme se podívali do hrobky sv. Zdislavy a odešli jsme na procházku městem.

Po obědě, který si každý vezl z domova, jsme v jednu hodinu vyrazili směrem k Filipovu (dalšímu poutnímu místu na naší cestě v jubilejním roce 2000), kde na nás čekal P. Miroslav Maňásek. Ten nás v krátkosti seznámil s historií nádherné baziliky. Po májové pobožnosti, kterou měl P. Čermák, jsme si baziliku prohlédli a krátce po půl čtvrté vyrazili k domovu. Děkujeme kadaňským organizátorům za zážitky z nádherné pouti a Panně Marii za její ochranu po celý den.

-mš-

Moje putování

Dne 27. května se jelo na pouť do Filipova a do Jablonného v Podještědí. Cesta se mi moc líbila, protože jsem se nenudil. Když jsme vyjeli, začali jsme se modlit růžencem. Po růženci jsme zpívali ze zpěvníku. Když jsme dozpívali, usnul jsem a po chvíli jsem se vzbudil u Mariánského mostu v Ústí nad Labem. Už jsme skoro dojížděli na místo a na záda mi zaklepal jeden pán a dal mi sušenku.

Když jsme dojeli, šli jsme do kostela svaté Zdislavy v Jablonném na mši svatou. Byla dlouhá, protože bylo moc lidí. Sloužil ji pan biskup Josef Koukl. Po ní jsme se mohli jít podívat do katakomb. Šli jsme po schodech dolů a tam jsme viděli místo, kde leží rakev s ostatky svaté Zdislavy. Po návratu ven jsme si kousek do kostela s maminkou sedli na trávu a jedli jsme. V jednu hodinu odpoledne jsme se shro-

mázili u autobusu a odjeli do Filipova — také do kostela, ale tam už mše svátá nebyla.

V kostele byl P. Maňásek, který nám něco o kostele řekl. Pak jsme šli k oltáři Panny Marie a tam jsme se s panem farářem z Kadaně pomodlili litanie. Potom jsme vyšli ven a před kostelem stál pes veliký jako tele. Lidi si ho začali hladit a já jsem si ho taky pohladil. A když už byl konec a všichni nastoupili do autobusu, odjeli jsme. Cestou mi babičky z kostela dávaly koláčky a různé bábovky. Když už byl pan řidič ve městě, pár lidí vystoupilo, ale my jsme jeli ještě blíž k našemu domu. Maminka si ale zapoměla klíče od domova a já je taky neměl a ještě k tomu u nás nikdo nebyl doma, musel jsem proto jít pro klíče k babičce. Babička mi je dala, já je přinesl a mohli jsme otevřít.

Václav Šobáň, 11 let,
malý ministrant (tak mi říkal
kadaňský pan farář)

Pro třicítku ministrantů přítomných na hlavní pouti ke svaté Zdislavě mší program pouti nekončil. Sjeli se totiž také na ministrantský den, na kterém změřili své síly v ministrantských a netradičních sportovních disciplínách. Na fotografii je vítězné družstvo při přebírání cen z rukou organizátora setkání, Štěpána Pospíšila.

Svěcení v Litvínově

V kostele sv. Michaela Archanděla v Litvínově přijal dne 13. 5. 2000 z rukou našeho otce biskupa Mons. J. Koukla svátost kněžského svěcení P. Grzegorz Czerny, Polák, který již delší dobu v této farnosti pracoval. V kostele zaplněném do posledního místa probíhalo svěcení za účasti generálního vikáře Mons. Karla Havelky a množství kněží naší diecéze, mnoha přátel z Polska i farníků z Litvínova, Mostu a okolí. Svým krásným zpěvem svěcení provázel chrámový sbor vedený Ing. J. Břízou a paní Gabrielovou. Promluvu otce biskupa jsme vyslechli všichni s nadšením i dojetím. Hlavním tématem bylo povolání ke službě, hlavně pak kněžské, které je darem Boží lásky a moudrosti, povolání k cestě odříkání, ale i radosti ze služby Bohu a lidem.

Byl to radostný den.

Následující den, 14. května, měl P. Grzegorz Czerny primiční mši svatou v právě tak zaplněném kostele. Bylo zajímavé, že se slavnost konala právě na slavnost Dobrého Pastýře. P. Bártek z Mostu probíral ve své procítěné promluvě práci kněze ve farnosti, jeho povinnosti, závazky k Bohu i lidem jemu svěřeným, připomněl ne vždy snadnou komunikaci mezi knězem a farníky, radosti z úspěchu, ale i bolest při nepochopení. Sám P. Czerny pak děkoval rodičům, sourozencům, přátelům, všem farníkům a kněžím za lásku, pomoc a podporu. Nakonec pak všem udělil novokněžské požehnání.

Díky Bohu za tyto duchovní dny plné pohody a radosti. Díky Bohu za otce Grzegorze, který v Litvínově i nadále zůstává. Ať milost Boží a ochrana Panny Marie provází jeho práci, ale ať může spoléhat i na nás a na modlitby všech farníků.

Prožívání mše svaté v rodině

Ve velikonoční době, která nedávno skončila, jsme si více než kdy jindy připomínali, že každá neděle je pro nás novým prožíváním radosti ze Zmrtvýchvstání Krista. Pro každého z nás — zvláště pro naše rodiny — by to měl být den zastavení na cestě, den, kdy můžeme víc než kdy jindy prožívat Boží blízkost. V některých rodinách si maminka všechno nachystá už v sobotu, aby v neděli měla víc času na svou rodinu. Především bychom měli dětem od samého začátku, kdy začnou s námi chodit na mši, postupně vysvětlovat, o co při mši svaté jde, že nás Ježíš sám zve ke své Večeři, tak jako po-

zval k večeři svoje učedníky. Jako pro ně, tak i pro nás proměňuje pokaždé chleba na svoje tělo a víno na svou krev. To stále dětem zdůrazňujeme, ovšem srozumitelně k jejich věku. Také je naučíme, že Pán nás nejen zve k večeři, ale také k nám nejdřív při večeři mluví — to jsou slova ze čtení a evangelia, která si můžeme předem s dětmi probrat a třeba v neděli večer se k nim ještě vrátit.

Děti se často aktivně účastní průvodu s obětními dary a naučí se, že v té chvíli za nás všechny přinášejí k oltáři chleba a víno, které pak budou proměněny v Kristovo tělo a krev. Děti pochopí, že se nám Pán

takto dává **úplně**, můžeme ho potom k sobě přijímat při každé Večeři Páně a je pro nás pokrmem, který nám dává sílu pro náš život. Zkusme tedy třeba teď o prázdninách prožívat v našich rodinách více do hloubky každé setkání s Pánem při jeho večeři a při jeho oběti.

Nedělní odpoledne pak může rodina využívat k vycházce nebo k výletu, kdy zase mohou všichni společně poznávat Boží dílo v přírodních krásách i to, co krásného a užitečného utvořili lidé. Známe rodiny, kde si v neděli rádi zamuzicírují nebo si společně zazpívají. Existuje dnes již tolik zpěvníků a kazet křesťanských písní pro naše

nejmenší, pro starší děti, pro dospívající i dospělé, že nemáme výmluvu. Ty snadnější písničky určitě zvládneme i doma.

Kardinál Bertram píše: „Prožíváme neděli příliš lehkomyšlně. Proto také neděle pro většinu z nás není tím, čím podle Božího plánu být má. Prožívejme neděli opravdu svatě! Ať je doma po celou neděli radostná, družná atmosféra. Na to budou děti vzpomínat opravdu po celý život. Neděle má být pro rodinu skutečně dnem radosti a jasu. Svěcení neděle je měřítkem našeho křesťanského života!“

Anežka Zdislava, Česká Lípa

Teplické liturgické otazníky

V květnovém čísle Farního zpravodaje Teplice bylo otištěno toto sdělení:

„Tradiční mše svatá v Teplicích

Litoměřický biskup Mons. ThDr. Josef Koukl dovolil na základě soukromé žádosti sloužení mše svaté dle misálu z roku 1962. Tato mše svatá bude sloužena P. Janem Peprlou každou druhou sobotu v měsíci v Teplicích-Šanově v kostele sv. Alžběty v 19 hodin. V květnu to bude 13. 5.“

Potud informace ve farním zpravodaji, pod kterou kupodivu nebyl nikdo podepsán. Otec Jan Peprla (78) sdělil na dotaz pisatele těchto řádek, že byl požádán jistým laikem, aby tuto mši celebrou, ale svůj souhlas dal teprve potom, kdy jeho jméno bylo výslovně uvedeno v dopise diecézního biskupa a kdy o tuto celebraci byl požádán duchovním správcem teplických farností. Pater Jan Peprla sám žadatelem o povolení sloužit v šanovském kostele mši podle tridentského misálu nebyl. Věřím, že to, co říká, je naprostá pravda. Dodávám jen, že otec Jan patří k té generaci starých kněží, kteří si nemohou nevážit předkoncilního způsobu slavení mše svaté, kteří celebraci v latině perfektně ovládají a kteří jsou daleko od toho, aby tridentskou mši považovali za jednoznačný projev příklonu k myšlenkám lefěbvrstů. Navíc je to laskavý muž, který jen zřídka dovede odmítnout prosbu.

Proč o tom podrobně píšou? Především proto, že sám dopis otce biskupa ani jeho podstatný obsah nebyl zveřejněn. Předpokládám, že otec biskup svůj souhlas spojil se splněním určitých podmínek, především týkajících se řádné přípravy a důstojného průběhu bohoslužby. Zřejmě se domníval, že v šanovské farnosti se nacházejí věřící, kteří právě o tuto bohoslužbu žádají. Asi měl za samozřejmé, že věřícím bude včas srozumitelně vysvětlen význam tridentské mše, důvody proč k její celebraci v Teplicích dochází a proč k tomu byl zvolen právě kostel svaté Alžběty. Nic takového se však nestalo, což pak mělo, bohužel, své negativní důsledky.

„To tu míváte v Šanově starokatolické mše?“

Na tuto otázku paní, která se zřejmě v Teplicích léčila, jsem musel odpovídat krátce poté, co v sobotu večer 13. května pro-

běhla v kostele svaté Alžběty mše, celebrovaná P. Peprlou dle tridentského ritu, tedy před svatostánkem, zády k obětnímu stolu i k věřícím, pochopitelně v latině.

Teprve v červnovém čísle teplického farního zpravodaje se objevil článek Mgr. P. Majeráka, který vysvětluje předkoncilní vývoj této latinsky sloužené mše do roku 1962, její prvky a průběh slavení. Ve dvoustránkovém článku není přítom ani slovo o platné konstituci o posvátné liturgii „Sacrosanctum Concilium“. Tu otcové druhého vatikánského koncilu schválili 4. prosince 1963 jako první koncilní dekret, vědomi si naléhavosti a velkého významu obnovení liturgie. Za desetiletí, která od té doby uplynula, stal se mešní řád, schválený Pavlem VI. apoštolskou konstitucí „Missale Romanum“ dne 3. dubna 1969 nejen závazným, ale dnes již i tradičním způsobem slavení mše svaté. Nazývat tedy *dokoncilní* způsob slavení mše svaté „tradiční mši svatou“ je dnes již zavádějící. Naše současná mše svatá má už svou tradici — a nezanedbatelnou.

Ne zcela důstojný průběh

Zatím se v Teplicích konala dle tridentského misálu jen jedna mše. Nutno říci, že za nezájmu místních věřících, kterých normálně ve všední dny přichází do tohoto kostela kolem patnácti. Nyní převládaly neznámé tváře, neznámé nejen z tohoto kostela, ale ani z kostelů v okolí. Ministranty byli (až na dva) neznámí laici, kterým znalost jednotlivých úkonů obřadu dělala zjevně potíže. Znalost latinských obřadů byla minimální. Vzhledem k absenci instrukcí přítomným věřícím docházelo nutně k tomu, že celebrantovi nikdo neodpovídal, snad kromě 2–3 přítomných „cizinců“. Lidé nevěděli, co mají dělat, jak si počínat. V latině dobře zpívající sbor z Krupky zachraňoval, co se dalo, ale myslím si, že nezachránil a ani zachránit nemohl, neboť **bez zbožné a aktivní účasti Božího lidu eucharistické bohoslužbě něco velmi podstatného chybí**. Tím méně zachránil krásu bohoslužby sama latina, zvláště když ji neznají ani ministranti.

Mše v latině? Ano, proč ne!?

Kromě krásy latinského jazyka, nesporné bohoslužebné tradice a v neposlední řadě i určitého mostu při dorozumění mezi jednotlivými evropskými národy je možno uvést ještě několik důvodů, proč podporovat myš-

* Pro úplnost zveřejňujeme zmiňovaný dopis, jehož kopii naše redakce obdržela, v doslovném znění:

Věřícím litoměřické diecese

Dne 1. 5. 2000

Na základě Rescriptu „Quattuor adhinc annos“ Kongregace pro liturgii ze dne 3. 10. 1984 a Apoštolského listu „Ecclesia Dei afflictata“ papeže Jana Pavla II. ze dne 2. 7. 1988

dovolují

od 1. května letošního jubilejního roku 2000, vždy o druhé sobotě v měsíci, v kostele sv. Alžběty Uherské, patřící do farního obvodu Teplice, slavení mše svaté podle latinského misálu z roku 1962 za podmínek ve zmíněných dekretách stanovených.

Dovolení je dáno pro celebranta P. Jana Peprlu a věřící, kteří dávají přednost latinské liturgii, aniž pochybují o platnosti a věroučné správnosti liturgie podle Římského misálu z roku 1970, vydaného papežem Pavlem VI.

Mgr. Josef Koukl, biskup litoměřický

lenku, aby čas od času byla sloužena v našich katolických kostelích mše svatá latinsky. Pochopitelně podle mešního řádu platného v současné době.

Předpoklad úspěchu je však velmi důležitý: Je jim pečlivá **příprava**. Řada věřících na to již delší dobu upozorňuje a bude potřeba jejich hlasům naslouchat. Zdá se mi rozumný a snadno splnitelný požadavek, aby věřící byli včas dopředu informováni o tom, že ta či ona mše se bude konat v latině, a aby jim byly přede mší rozdány česko-latinské texty odpovědí. Zásadně je ovšem nutno, aby latinský text mše znal nejen kněz, ale v potřebném rozsahu také ministranti. A pokud jde o nevelkou skupinku stoupenců latinského obřadu, měli by si oni sami lépe uvědomit své místo v církvi, **především ve svých farnostech**. Latina může a zřejmě i bude čas od času doplňovat češtinu, ale ta v našich krajích, jak doufáme, zůstane bohoslužebným jazykem i nadále.

A hlavně: To, co zůstáváme našim katolickým bohoslužbám, zejména mši svaté dlužní, není vnější rituál, ale **snaha o stále hlubší pochopení podstaty Božích tajemství, kterých se smíme v liturgii účastnit**, do hloubky je prožívat, být jim aktivně přítomni a přijímat vděčně milosti a dobrodiní, která nám každá mše svatá přináší.

Jáhen Vilém Vraný, Teplice 29. 5. 2000

Přijďte na svěcení kaple sv. Cyrila a Metoděje v Podolí u Mnichova Hradiště

Jak jste se dočetli v květnovém čísle časopisu Zdislava, v sobotu 1. července 2000 v 10 hodin vysvětlí otec biskup Josef Koukl v Podolí u Mnichova Hradiště opravenou kapli z roku 1912. Zveme všechny děti, mládež, ministranty, dospělé, řeholnice i řeholníky, kněze, ... Přijďte se s námi podělit o naši velikou radost. Po vysvěcení bude zábavný program, do kterého můžete přispět i vy sami. Nevá-

hejte a přijďte! Cestou domů můžete navštívit spoustu zajímavých míst v okolí: Mnichovo Hradiště s renesančním zámkem a muzeem, Sobotku se starými roubenými domy a rodným domkem Fráni Šrámka, zámek Humprecht na sopečném návrší, hrad Kost, jeden z nejzachovalejších gotických hradů v Čechách, vrch Mužský s krásným rozhledem, Drábské světničky, Trosky a další zajímavosti.

70. výročí položení základního kamene kostela Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Jablonci nad Nisou

oslavíme v NEDĚLI 25. června za účasti otce biskupa Josefa Koukla.

V 10.30 začne slavná mše svatá v jubilujícím kostele. Poté proběhne vedle kostela posvěcení jubilejního kříže vztyčeného na připomínku dvoutisíciletého výročí narození Ježíše Krista.

Kromě jabloneckého chrámového sboru bude zpívat také chrámový sbor z Jindřichova Hradce.

CENTRUM MLÁDEŽE BOČ A OREL CHOMUTOV

si dovoluje pozvat všechny zájemce již na druhý

sportovní den

na gymnasiu v Bohosudově

24. června A.D. 2000 od 10 hod.

Na program je sportování všeho druhu (kopaná, odbíjená, florbal) pro nejširší věkové spektrum pohybových lidí.

Nejaktuálnější seznam připravovaných akcí naleznete na internetové adrese www.qwert.cz/zdislava

Vydáte-li se o prázdninách (i jindy) za hranice do Německa, možná oceníte následující seznam polních mší svatých navštěvovaných i českými turisty

25. 6.	10.00	Hochwald (Oybin)
25. 6.	18.30	Andacht zum Tagesausklang Rübezahlbaude Waltersdorf
2. 7.	10.00	Lausche (Waltersdorf)
8. 7.	10.00	Nonnenfelsen (Jonsdorf)
9. 7.	18.30	Andacht zum Tagesausklang W Rübezahlbaude Waltersdorf
16. 7.	19.30	Klosterruine Oybin
23. 7.	9.30	Töpfer (Oybin)
29. 7.	20.30	Hochwald (Oybin) anschliessend Klassik bei Fackelschein
6. 8.	9.00	Nonnenfelsen (Jonsdorf)
6. 8.	18.30	Andacht zum Tagesausklang Rübezahlbaude Waltersdorf
13. 8.	19.30	Klosterruin Oybin
03. 9.	9.30	Töpfer (Oybin)
10. 9.	10.00	Hochwald (Oybin)
17. 9.	19.30	Klosterruine Oybin
24. 9.		Andacht zum Tagesausklang Rübezahlbaude Waltersdorf
1. 10.	9.00	Klosterruine Oybin

Svatováclavský sbor v Pasekách nad Jizerou

si připomíná dvacet let své existence, a proto na letošních jubilejních desátých Paseckých hudebních slavnostech vystoupí hned třikrát.

V pátek 11. srpna 2000 se představí ve skladbě Pasecké ozvěny, která je zvláštní tím, že je spojena z několika střídajících se částí autorů Jaroslava Krčka a F. X. Thuriho, které jsou spojeny verši básníka Jindřicha Pecky. Hudba každého z autorů zní z jiného místa kostela sv. Václava, sbor zpívá z kůru za doprovodu varhan a několika nástrojů, orchestr hraje v přední části kostela. Závěrečný „Amen“ zpívají všichni přítomní.

V sobotu 12. srpna dopoledne bude provedena Loutna česká skladatele Adama Michny z Otradovic, jehož 400. výročí narození si letos připomínáme. Bude zahájena výstava plastik Ivana Jilemnického.

V neděli 13. srpna v 15 hodin při slavnosti bohoslužbě zazní Mše C dur Ludwiga van Beethovena pro sóla, sbor a orchestr.

Pasecký kostel se opravuje. Loňská sbírka během slavnosti činila 63 780 Kč.

Každý návštěvník bude v paseckém kostele sv. Václava srdečně vítán.

Josef Waldmann

Chrám Navštívení Panny Marie v Bozkově

Hlavní jubilejní pouť

Sobota 1. července:

10.00 mše svatá
18.00 mše svatá s mariánskou pobožností

Neděle 2. července:

8.00 mše svatá
10.00 mše svatá — slouží novokněz Peter Bajzik MS, po mši novokněžské požehnání
14.00 mariánská pobožnost

Pondělí 3. července:

10.00 mše svatá s účastí kněží z okolí

Na vaši účast se těší misionáři saletini z Bozkova

Alfred Miller: „Venkov je oproti městům přehlížen“

Obecně prospěšná společnost Venkovský prostor

Jak byste představil obecně prospěšnou společnost, již zastupujete?

Obecně prospěšná společnost Venkovský prostor vznikla z iniciativy Křesťansko-sociálního vzdělávacího institutu „Sasko“ v roce 1993. Tento institut je pro svou českou obdobu nejen zakladatelem, ale také vzorem. V roce 1993 přispěl k založení nadace Venkovský prostor, která byla později přeměněna na obecně prospěšnou společnost, a vybudoval svou kontaktní kancelář v Liberci — centru kraje, na který se činnost společnosti zaměřuje. Zároveň bylo také za podpory saského ministerstva zemědělství založeno strojní družstvo Venkovský prostor, které sídlí v Nové Vsi u Chrastavy. Asi za milion marek byly nakoupeny zemědělské stroje, které jsou pronajímány zemědělcům na období zemědělských prací, kdy je potřebují.

Kontaktní kancelář v Liberci má několik oblastí činnosti. Samozřejmě velkou oblastí je vzdělávání, jednak politické, ale také zemědělské a kulturní. Důležitou roli hraje činnost sociální, spolupráce s církvemi, upevňování kontaktů mezi partnery z Čech a z Německa a řada dalších aktivit, přičemž důraz klademe na přeshraniční spolupráci Čechů, Němců, Poláků a lužických Srbů.

V oblasti vzdělávání spolupracujeme například s Českou křesťanskou akademií, s jejíž spoluprací se podařilo uspořádat asi dvouletý cyklus setkání s osobnostmi společenského života z Čech i Německa. Přednášky pokračují dále v novém cyklu, v němž se věnujeme zvláště problematice česko-německých vztahů. Měli jsme zde nedávno profesora brémské univerzity Franze Boldta, který je uznávaným odborníkem na tuto problematiku. Na podzim se nám snad podaří získat na seminář předsedu Landsmannschaftu pana Berndta Poslta.

Vzdělávání zaměřené na zemědělství je v poslední době zaměřeno na změny, které zemědělcům přinese členství ČR v Evropské unii — nové předpisy, nové možnosti odbytu na trhu EU, nové způsoby hospodaření — agroturistiku a péči o krajinu.

Nadpis nad vším naším snažením by mohl být: odbourávání předsudků a stavění mostů, nebo jinak „zprostředkování evropské myšlenky“ a vymaňování Východu z izolace.

Někdy jste použil slovní spojení venkovský prostor. Co si pod tím máme představit?

Souhrnně je to všechno, co se nachází mimo typicky městské aglomerace. Když se podíváme na vesnici, vidíme, které jsou pro

ni typické prvky: ekologie, zemědělství, sociální sféra, zaměstnanost, turistický ruch. Jedno přitom souvisí s druhým. Například nízké ceny zemědělských produktů vedou k myšlence dodatečného příjmu farmářů v atraktivních horských a podhorských oblastech z agroturistiky, protože typická zemědělská výroba se stěhuje do úrodných krajů. Ovšem kvůli péči o krajinu a o životní prostředí nelze přestat půdu obdělávat a udržovat. Cílem je v těchto oblastech udržet život, aby se nezačaly vyliďňovat podobně, jako tomu bylo v padesátých letech.

Přináší vaše činnost něco také obyvatelům měst?

Samozřejmě, především naše vzdělávací činnost. Ovšem přiznejme si, že venkovský prostor nad městy alespoň co do rozlohy značně převažuje, ale je velmi přehlížen.

Jaké je personální složení týmu, který tuto vaši činnost zajišťuje?

V Německu je Křesťanským vzdělávacím institutem zaměstnáváno asi 150 lidí, někteří z nich v rámci obecně prospěšných pracovních míst. Ovšem tam je činnost institutu mnohem větší než v Čechách. Já jsem zástupcem Institutu a Obecně prospěšné společnosti Venkovský prostor v Čechách. Samozřejmě na různých projektech spolupracuji s dalšími lidmi.

Jaké jsou výsledky vašich aktivit?

Je diskutabilní, co je výsledkem vzdělávací činnosti. Těžko se někdo dopátrá toho, že konkrétní přednáška se někoho dotkla a odrazila se na jeho rozhodnutí, které přineslo nějaký výsledek. Návštěvnost přednášek považuji za slušnou, zvláště pak poměr mezi rozeslanými pozvánkami a účastníky. V poslední době se ovšem projevuje všeobecná „společenská únava“ cokoli dělat a něčeho se účastnit.

Co se týče našeho strojního družstva, jsme například schopni odepisovat stroje, které vlastníme. V Německu taková samozřejmost zní jako vtip, ale u nás žijí všichni „z ruky do pusy“ a jsou rádi, že si mohou koupit naftu.

Jaký vztah má vaše společnost k církvím?

V představenstvu naší společnosti jsou dva faráři, jeden katolický a jeden evangelický. Úzce s námi spolupracují dva čeští faráři, P. Raban z Hejnic a P. Bratřovský z Jablonce nad Nisou. Náš názor na svět vychází z křesťanství, což je vyjádřeno i ve jménu naší zakládající organizace z Německa — Křesťansko-sociální vzdělávací institut. Nepatříme vysloveně k žádné církvi, ale vycházíme z všeobecného křesťanského základu. Z toho důvodu bychom asi těžko mohli spolupracovat třeba s komunistickou nebo republikánskou stranou.

Stalo se, že by někdo kvůli vašemu křesťanskému myšlenkovému zájmu s vámi odmítl spolupracovat?

Zatím se to nestalo, všichni, se kterými jsme se setkali, buď tento fakt přijímali, nebo ho přehlédli. S otevřeným odmítnutím jsem se nesetkal, i když při současném stavu společnosti by se mohlo stát i to.

A s jakým problémem bych mohl já nebo kdokoli jiný přijít do vaší liberecké kontaktní kanceláře?

Možností je celá řada. Pokud byste chtěl uspořádat nějaký seminář či získat kontakt na nějakou organizaci či instituci v Evropské unii, získat financování pro určitý projekt — máme kontakty na řadu méně známých evropských i tuzemských fondů a programů financování malých projektů. Zkrátka, je dobré vědět, že zde je křesťanská organizace, která se snaží podporovat aktivitu lidí se vztahem ke kraji, kde žijí.

Děkuji za rozhovor

Ptal se Jan Macek

Veni Creator Spiritus

Biřmování v Chomutově

naslouchal úvodním obřadům. Biskup Koukl ve svém kázání zdůraznil, abychom nikdy nezapomněli, že cokoliv děláme, může být uskutečňováno jen díky Boží lásce. Vzpomínal, jak kdysi na teologické fakultě přednášel morálku a své studenty nabádal k tomu, aby si uvědomili, že i když snad všechno z morálky zapomenou, je důležité stále vědět, že Bůh nás má rád.

Po homilii nastaly vlastní obřady biřmování. P. vikář představil celý zástup, v němž kromě chomutovských byli také věřící z okolních městec, a všichni přítomní pak vyznali svou víru. Otec biskup ke každému předstoupil a se slovy „Přijmi pečeť darů Ducha svatého!“ udělal biřmovanci olejem katechumenů na čele znamení kříže. V očích každého z nich bylo možno spatřit posvátnou úctu. Vždyť tak významnou osobnost neviděli v Chomutově už dlouhou dobu!

Obřad byl zakončen přimluvami a potom už dva nově biřmovaní mohli přinést chléb a víno. Chrámový sbor při tom zpíval svatodušní hymnus *Veni Creator Spiritus* (Zavítej Duchu svatý) a mše svatá pokračovala svým obvyklým řádem. Svaté přijímání podával biskup biřmovancům, jejich kmotrům a asistenci pod obojí způsobou. A závěrečné pozhánání i slavnostní průvod ven z kostela podtrhlo výjimečnost dne pro celé katolické Chomutovsko.

-jns-

Dříve, než bývá každoročně zvykem, udělovala se v Chomutově svátost křesťanské dospělosti, svátost biřmování. Už 28. května přivítali chomutovští vzácnou návštěvu, otce biskupa Koukla. Na tuto slavnost celé farní rodiny se připravovali nejen budoucí biřmovaní, ale také všichni věřící. Týden před touto událostí vykonali pouť k Panně Marii na posvátné místo Květnov, aby tam vyprosili hojnost darů Ducha svatého.

A tak se na 6. neděli velikonoční mohly rozeznít zvony chrámu Nanebevzetí Panny Marie. Otec biskup Josef Koukl již hodinu před slavnou mší svatou zkoušel adepty ze základních vědomostí, a budiž jim a jejich učitelům vzdána čest za předváděné výsledky jejich studia.

Přesně v deset hodin vstoupil slavnostní průvod do chrámu Páně. V čele turiferář s navikulářem, za nimi kruciferář s ceroferáři, ostatní ministranti, na třicet biřmovanců, jáhen, oba chomutovští důstojní pánové a nakonec žehnající otec biskup. Slavnostní varhanní praeludium linoucí se z kůru jen podtrhovalo monumentální charakter bohoslužby. Po okouření oltáře a kříže již celý kostel, doslova do posledního místa zaplněný,

Pohled biřmované dívky

Jednu lednovou neděli pan farář oznámil, že každou sobotu večer bude na chomutovské faře probíhat příprava na biřmování. Účastnit se mohl každý, kdo dovršil věk třinácti let a měl zájem přijmout tuto „svátost křesťanské dospělosti“.

Následující sobotu se o půl páté na faře sešla skupinka nervózně se usmívajících lidí, kteří se přišli přihlásit. Pan kaplan nás pln optimismu přivítal, zapsal si naše jména a pokusil se nám nastínit, jak budou rozvržena témata našich sezení, aby přesně pasovala do vyměřených třinácti hodin, které nám do samotného biřmování zbývaly. Moc se těšil, jak to všechno stihneme ještě

v předstihu a v ušetřeném čase si budeme moci třeba zaspívat.

Za týden jsme se tedy pustili do práce. Kapitoulou po kapitole jsme se probírali katechismem a snažili jsme se zapamatovat si a pochopit co nejvíce. V průběhu těch necelých čtyř měsíců se postupně přihlašovalo ještě několik lidí, takže v květnu nás bylo celkem třicet. Tou dobou už také většina z nás měla vybraného kmotra a jméno biřmovacího patrona a těch, kteří se ještě nerozhodli, rychle ubývalo. Zjistili jsme však také, že se dostáváme do mírného časového skluzu, kvůli čemuž jsme přišli nejen o slibované písničky, ale — což

dokončení na straně 12...

Co znamenají latinské názvy ministrantských služeb:

Kruciferář: nese kříž
Ceroferář: nese svíci
Turiferář: nese kadidelnici
Navikulář: nese ložku s kadidlem

Pohled od oltáře

Tak jako celá chomutovská farnost, i ministranti s napětím očekávali a poté silně prožívali neděli 28. května — den biřmování. Někteří z nás také jako kmotři biřmovanců, ale všichni hlavně jako ti zodpovědní za liturgii. Slovo všichni by mělo být také v uvozovkách, protože několik členů ministrantské obce bylo i mezi biřmovanci.

Pontifikální mše svatá je vždy výjimečná. Jednak několika neobvyklými službami a ministrantskými úkony (berla, mitra, speciální biskupské lavabo atd.) a především samotnou přítomností otce biskupa. To se ministrantská duše rozechvěje: Teď musím ze sebe vydat to nejlepší, nic nezkatit. být vždy po ruce... je tu přece pan biskup! A jak jsem již řekl dříve, protože několik ministrantů přijímalo plnost darů Ducha svatého a oslabilo tak naše řady, měli se zbylí přítomní služebníci u oltáře co ohánět.

I když dea předtím proběhl nácvik nástupů a jiných důležitých částí s asistenci a biřmovanci, neobešlo se zahájení biřmovacích obřadů bez menších obtíží. Ta nervozita...! Ale také velké množství biřmovaných mělo svůj podíl na poněkud zdoluhavém nástupu a srovnání biřmovanců a kmotrů. Zaplnili celý kostel na šířku, od jedné zdi ke druhé, že by neproklouzla myš. Myslim, že v té chvíli nejenom babičky potlačily slzu v oku, ale všichni přítomní pocítili tu krásu, tu sílu! A když pak biskup Koukl přistupoval a uděloval svátost jednotlivým biřmovancům a z kůru se k tomu ozývalo *Veni Creator Spiritus*, bylo možno prožít přítomnost Ducha svatého.

Pak přišly na řadu přimlavy a obětní průvod (obojí v podání právě biřmovaných) a následovala normální mše svatá. Jen podávání svatého přijímání bylo o něco delší než obvykle. Byl to ale opět radostný pohled na fronty věřících čekajících na přijetí našeho Pána. No — a na závěr jsme pak všichni přijali biskupské pozhánání a naplnění radostí a Duchem svatým jsme se rozešli domů, rozdávat radost dál (samozřejmě až po dlouhatánském průvodu biřmovaných a asistence).

Za chomutovské ministranty
Lukáš Tomko

Pout' Radia Proglas na Hostýně

Že Radio Proglas posloucháte, pokud ho můžete u vás přijímat — to je jisté! Že si vybíráte, co se vám v něm líbí nejvíce, to je jasné. Ale myslím si, že pro většinu z nás posluchačů je pořád nesmírně krásná skutečnost, že po 40 letech totality můžeme kdykoliv naladit křesťanskou rozhlasovou stanici, na které můžeme poslouchat ranní i večerní chvály, mši svatou, společné modlitby rodin, výklad bible, křesťanské písničky a vůbec křesťanskou hudbu nejrůznějšího typu... Nevím jak pro vás, ale pro mě je tohle všechno pořád ještě veliký zážitek, „krása nesmírná“. Tím větší radostí byla pro mě neděle 4. června. Moji dobří známí mi umožnili, že jsem mohla s nimi zajet na Svátý Hostýn a prožít tam pout' Radia Proglas. Už z dálky nás vítala svatyně Matky Boží svou kupolí a ze všech stran se scházely i sjížděly „kolmo“, auty i autobusy zástupy věřících od těch nejstarších po miminka na kočárku i vozičkáři. Celý den byl pro mne jako jediný veliký, krásný sen! Moci prožít společenství při poutní mešní oběti! Do začátku mše stihl přijet přímo z letiště i ředitel Proglasu otec Martin Holík ze své cesty do Afriky. O svých dojmech

bude hovořit později, ale aspoň nám zdůraznil, že bychom měli prožívat každé setkání s Pánem s tak velkou radostí, jak afričtí věřící, kteří ve vrcholných chvílích mešní oběti tančí, zpívají a svými zpěvníky přitom tloučou do rytmu.

Při promluvě bylo zdůrazněno, abychom všichni usilovali o jednotu, jakou tvoříme na poutním místě. O vnitřní jednotu zalo-

ženou na víře v Boha, který nám dokázal sdělit rozmanitost svého vnitřního života. Usilovat dále o pravdu, která je pro nás věrností Bohu a jeho příkazům. Měli bychom se nechat prostoupit touto pravdou a prosit Ducha svatého, abychom dokázali

s jeho pomocí ukazovat svou víru ve svých skutcích. Žít ve věrnosti Bohu, který je láska. Nechme se všichni naplnit láskou a Duch svatý ať v nás uchová to, co nám dává právě tyto chvíle na hoře Matky Boží svatohostorské.

Opravdu to byl krásný sen. Vidět a slyšet ty, které jsem zatím znala jen z rozhlasového přístroje, stisknout ruku těm, kterých si nesmírně vážím pro jejich obětavou denní službu rádiu, pro jejich krásný lidský přístup k nám, posluchačům... Nedá se to všechno slovy vyjádřit. Program odpoledne byl veselý a zajímavý. Hluboká čistá radost. Krásné chvíle ve svatyni Boží matky, na místě, kam už desítky let přicházejí poutníci, aby se zamysleli nad svým životem a vyprosili si u Matky Marie přímělu a pomoc. A navíc na Hostýně ještě další Boží dar — nečekaná setkání s přáteli, kteří také připutovali a s nimiž mě spojuje pouto dávného přátelství. Krása! Prosíme Matku Boží o ochranu pro Radio Proglas, o ochranu pro všechny, kdo nám v něm slouží.

Anežka Zdislava

Jak žijeme jubilejním rokem?

Tak už máme skoro polovinu Milostivého léta za sebou! Položme si však otázku, **jak** ji máme za sebou. Snad s radostí, co všechno jsme udělali, nebo s povzdechem, že konečně i my bychom taky měli něco dělat... Bude to asi různé. Jsou místa, kterých se jubileum nijak moc nedotklo, a jsou zase jiná, kde se jede tak říkajíc na plné obrátky. A jsme to i my, jednotlivci, kteří se na ten uplynulý půlrok můžeme podívat s radostí, a jsme to také my někteří, co zase té radosti moc mít nemůžeme. Záleží na zpytování svědomí. Neměli bychom však příliš pociťovat sebeuspokojení, dát ruce v klín a říci: „Udělali jsme dost, nyní ať dělají ti druzí, kteří mají co dohánět.“ To by nebylo správné. Velkým mementem by měly být pro nás

narozeniny Sv. otce, které jsme si v květnu připomínali. Ruku na srdce: Kdo z nás by byl schopen v osmdesátce se tolik snažit jako on při všech těch jeho fyzických potížích? Každý z nás by se v jeho věku tak maximálně vyhříval na sluníčku — a co on zvládl za tu pouhou půlku roku!

Při pravidelném listování kalendářem jubilea zjišťujeme, že 4. června je den sdělovacích prostředků a 11. 6. Den modliteb za spolupráci mezi různými náboženstvími. Ve dnech 10.–25. června se koná v Římě Mezinárodní eucharistický kongres. Při této příležitosti by se i naše farnosti měly snažit uspořádat svůj eucharistický den, trochu bohatší než každoroční oslava Božího těla.

V naší zemi máme v červnu

dva jubilejní dny: Den obnovy biřmování (11. 6.) a Den dětí (25. 6.) Svatodušní svátky bychom měli ve farnosti připravovat se stejnou pečlivostí jako Vánoce či Velikonoce, aby Duch svatý nezůstal tak trochu odstrčenou a zapomínanou Boží osobou — a v rámci Letnic vykonat i obnovu svátosti biřmování. A dětský den? To musí být radostný svátek dětí a rodičů celé farnosti!

Nakonec připomínka pro ty, kdo o prázdninách rádi cestují: V naší republice máme celkem 9 diecézí: Praha, České Budějovice, Plzeň, Litoměřice, Hradec Králové, Olomouc, Brno, Ostrava a řeckokatolická v Praze. Co kdybychom se pokusili navštívit jejich katedrály? Všude nás čeká možnost získat plnomocné odpustky.

Z různých pramenů zpracoval P. Jan Chmelář

Slavnost v Mostě

Dne 20. května bylo v kostele sv. Václava v Mostě pokřtěno otcem biskupem Josefem Kouklem při mši svaté 13 dětí, z toho 12 romských. Celá dlouho připravovaná slavnost byla samozřejmě umocněna přítomností otce biskupa, který v promluvě, ale hlavně v osobním setkání a rozhovoru s dětmi navodil krásnou pohodu a radost a vyzdvihl i důležitost tohoto dne. Požehnaní a pak společné fotografování dětí s biskupem celý svátek zakončilo.

Všichni se modleme za nově pokřtěné děti, aby vytrvaly ve víře, aby prostředí doma, ve škole a v celé společnosti jim nedalo zapomenout na vše, co při křtu slíbily. My všichni máme povinnost modlit se za pomoc Boží pro ně a pomáhat jim.

Kurs paliativní péče v polském Puszczycowu

Chtěla bych se s vámi podělit o pár zážitků z Pokračujícího kursu paliativní péče, kterého jsem se zúčastnila 14.–20. května tohoto roku v polském Puszczycowu. Na tento kurs se každoročně sjíždějí zdravotníci ze zemí střední a východní Evropy. Přednášejícími jsou angličtí a američtí lektoři — lékaři, sestry a sociální pracovníci zabývající se paliativní a hospicovou péčí. Naše česká výprava čítala čtyři osoby — dva lékaře z Brna, lékařku z pražského hospice a mne.

Pro nás Čechy bylo velmi významné setkat se s lidmi ze země bývalého Sovětského svazu, kteří se v podmínkách pro nás téměř nepředstavitelných snaží pomoci umírajícím a nevléčitelně nemocným. Jejich svědectví potvrdila skutečnost, že v posledních stádiích života jsou skutečně v popředí potřeby především duchovní a duševní, a ty je možné saturovat bez pomoci nákladných léků.

Dozvěděli jsme se samozřejmě mnoho nového především v oblasti léčby bolesti, dušnosti, nevolnosti a dalších příznaků provázejících pokročilá onemocnění, ale došlo i na otázky sociální. Velmi zajímavá byla přednáška Ellen Liston z Clevelandu z Ohia. Hovořila o nutnosti zapojit do péče o nemocného celou rodinu — alespoň formou informací.

Všichni členové rodiny by měli slyšet stejné informace, proto v Clevelandu pořádají „rodinné konference“ na pokojích nemocného. Těchto setkání se účastní nejen partner nemocného, ale i rodiče, sourozenci, případně děti, a před-

chází se tak neshodám a výčitkám v rodině, ke kterým často dochází po úmrtí nemocného.

Předpokladem k takovéto otevřené komunikaci je zajištění pravdivé informování nemocného, které v našich českých podmínkách stále ještě není samozřejmostí.

Po přednášce P. Boguslawa Bloccka o zařazení utrpení do systému hodnot se strhla velmi zajímavá diskuse o duchovních otázkách a vztahu lékaře k pacientovi ve světle víry. Z této diskuse vyplynulo, že zdravotník sice nemá v popisu práce starat se o duchovní stránku svého nemocného, ale že má povinnost být plně autentický, a proto by věřící zdravotníci měli hned na počátku „odkrýt karty“ a umožnit tak nemocnému, aby o svých spirituálních otázkách začal sám hovořit.

Přivezla jsem si spoustu nových informací, ale hlavně sílu a vědomí, že naše hospicové snažení v Litoměřicích není zbytečné, ba naopak, že je velice potřebné právě v dnešní době.

Z nejbližšího místa připutovala mongolská lékařka z Ulánbátaru a ruská řeholnice — boromejka, také lékařka — z Irkutska. Náš brněnský kolega se na pokoji sešel s lékařem ze Slovenska a Maďarska. Ráno byl velmi mile překvapen, když si vytáhl Nový zákon, a jeho spolubydlicí otevřeli úplně stejné knížky ve svém jazyce. Vtipné bylo, že všichni měli i stejné vydání od Gedeonů. Prý se mu to ještě na žádné lékařské konferenci nestalo. Myslím, že je jasné, kdo to jsou „hospicáci“.

Pozoruhodný úspěch v soutěži

Pozoruhodného úspěchu dosáhli žáci Základní katolické školy v Jablonci nad Nisou. Jejich kalendář, který se skládá ze šesti linorytů českých národních světců, zvítězil v soutěži Velké jubileum 2000 pořádané Českou biskupskou konferencí. Nutno dodat, že „konkurence“ nebyla vůbec malá — ve stejné kategorii bylo přihláшено téměř dva tisíce prací. Gratulujeme k úspěchu a zároveň děkujeme za reprezentaci naší diecéze.

Jan Macek

Autoři linorytů:

Beáta Černá
Zuzana Kolátorová
Adam Truhlář

Jan Syříšně
Ondřej Černý
Lenka Buchbergerová

Přečtěte si...

Čelakovský, František Ladislav: Mudrosloví národu slovanského v příslovích, LIKA klub 2000, 350 Kč

Kdo by si nevzpomenul na svá studentská léta, na Čelakovského s jeho Ohlasy i s jeho Mudroslovím... Mám takový dojem, že pan Jirotko při psaní svého Saturnina kvůli postavě tety Kateřiny hledal inspiraci právě u F. L. Čelakovského. Ta přísloví tam jsou krásná a jadrná!

Elišková, Monika: Dobré dílo Anastáze Opaska, vlastní nákl. 1999, 250 Kč

Kdo zná knihu Dvanáct zastavení od otce arcipata Anastáze Opaska, asi rád sáhne po této knize, která je jakýmsi jejím doplňkem. V knize nalezneme též vyprávění a vzpomínky různých osobností českého veřejného a náboženského života.

Rameš, Václav: Po kom se jmenujeme? Libri 2000, 249 Kč

Je to vlastně encyklopedie křesťanských jmen, která je určena pro širokou čtenářskou veřejnost, a proto zde nalezneme témata vztahující se k našim národním dějinám. Můžeme zde nalézt zajímavé osudy mnoha tisíců lidí, slavných i těch nejprostších. Knihu doplňuje velký rejstřík jmen, která se vyskytují v našem občanském i katolickém kalendáři.

Le Goff, Jacques: Intelek-

tuálové ve středověku, Kardinolium 1999, 198 Kč

Je to vlastně jedna z prvních autorových prací, ve které se shrnujícím a zcela novým způsobem zabývá dějinami univerzit, jež jsou součástí evropských duchovních dějin. Autor tu popisuje utváření nové sociální vrstvy, jejíž vznik v 11. a 12. století provází intelektuální, ale i sociální hledačství. Zmiňuje se i o pražské Karlově univerzitě.

Englund, Peter: Nepokojná léta, NLN 2000, 389 Kč

Knihu švédského historika je ojedinělým pokusem o vylíčení dějin třicetileté války propojením „velkého příběhu“ neosobní války s osudy Erika Jöns-sona Dahlbergha, umělce, vojenského inženýra a válečnicka, jehož deník posloužil autorovi jako inspirace. Autor neopomine žádnou příležitost k odbočení od sledu bitev a tažení; Erikova nemoc je mu důvodem pojednat o tehdejším stavu zdravotnictví a lékařství. Dozvíme se o hygieně vojenských táborů, o pohnutkách loupících žoldnéřů, těžkostech v zásobování, o běžných nemocích i epidemiích. Knihu je u nás prvním švédským pohledem na období třicetileté války.

Charlesworth, James H.: Ježíš a svitky od Mrtvého moře, Vyšehrad 2000, 320 Kč

Nález tzv. Kumránských svitků poutá k sobě už od r. 1947 pozornost religionistů, archeo-

logů, biblistů a celé kulturní veřejnosti. Bádání nad tímto objevem provázela nejedna dramatická situace. Čas od času museli odborníci čelit i názorům, které hodnotu těchto textů zpochybňovaly. Tato kniha seznamuje přehledně s výsledky, ke kterým dospěli po dlouholeté práci specialisté z Kanady, Anglie, Německa, Izraele, Itálie a USA. Předností jejich studií je objektivní výklad, který je zbaven jakékoli konfesní zaujatosti. Dotvářejí tak naši představu o zvláštní židovské sektě esejců a umožňují nám hlouběji pochopit osobnost Ježíšovu, jeho život a učení.

Heer, Friedrich: Evropské duchovní dějiny, Vyšehrad 2000, 498 Kč

Knihu rakouského historika je skvěle podaným průřezem vývoje evropského náboženského a filozofického myšlení od konce antiky do 19. století. Autor si všímá nejen myslitelů teoretických, ale též umění a literatury. Knihu je tak vlastně učebnicí vývoje evropské kultury.

P. Liagre: Duchovní cvičení se sv. Terezií z Lisieux, Karmel 2000, 89 Kč

Autor v přednáškách přednesených při exerciích pro řeholníky předkládá všem duším čistou nauku svaté Terezie od Dítěte Ježíše. Knihu je určena především těm, kdo chtějí vniknout do Tereziina tajemství a poznat její zaujetí pro dokonalost, pro jednoduché a bezpečné cesty svatosti prostřednictvím „duchovního dětství“.

Bude konec školního roku, děti budou dostávat vysvědčení a známé heslo praví: „Za vysvědčení knihu“. Chci Vám dát pár tipů.

Fynn: Pane Bůh, tady Anna, Karmel 2000, 129 Kč

Autor při svých toulkách Londýnem našel malou Annu,

a protože nezjistil, kde bydlí, vzal ji s sebou ke své matce. Po večerech si s ní vyprávěl a hrál. Mluvili spolu o životě a malá Anna mu vyprávěla o svých rozhovorech s „panem Bohem“, jemuž se svěřovala se svými problémy.

Javornický, Pavel: Psáno do prachu, Návrat domů 2000, 155 Kč

Soubor povídek na motivy Nového zákona.

Ballinger, Erich: Góóóó, Amulet 2000, 135 Kč

Knihu plná humoru pomůže klukům pochopit pravidla kopané

Jannsonová, Tove: Čarodějův klobouk, Albatros 2000, 130 Kč

Další příběhy o skřítcích muminech.

-mela-

...dokončení ze strany 9

bylo horší — hrozilo, že se nebudeme moci všem tématům věnovat tak, jak bychom chtěli.

V neděli 28. května nervozita vyvrcholila. Když se na to teď dívám z pozice člověka, který má už všechno za sebou, musím uznat, že strach a tréma byly celkem zbytečné. Pan biskup dorazil ve výborné náladě, kterou jsme mu trochu pokazili, když jsme nedokázali odpovědět na všechny jeho otázky. Zřejmě mu ale to, co se od nás dozvěděl, stačilo, protože o hodinu později v kostele Nanebevzetí Panny Marie udělil svátost biřmování všem.

Dary Ducha svatého jsou moudrost, rada, rozum, síla, umění, zbožnost a bázeň Boží. Všichni, kdo se v tu neděli stali díky svátosti biřmování křesťansky dospělými, jsou na dobré cestě těchto darů užívat. Prosme Pána, aby biřmovanců bylo stále víc a aby těchto darů dokázali využívat na cestě k věčné radosti.

Pavla Strnadová

Knihy uvedené v recenzích a anotacích našeho časopisu si můžete zakoupit v prodejně:

Karmelitánské knihkupectví
(Knihkupectví Jonáš)
Mírové náměstí 15
412 01 Litoměřice
Tel./fax: 0416/73 24 58

Londýnem našel malou Annu,

PTP PTP PTP PTP

Bylo by opravdu zajímavé dozvědět se, jestli někdo z vás, čtenářů Zdislavy, víte, co je to za zkratku, co se za těmi třemi písmeny skrývá. Nechám vás chvíli přemýšlet.

Zatím asi nevíte, kdo vás to oslovuje, ale někteří z vás na to brzy přijdou. Jsem z Litoměřic, v březnu jsem překročil sedmasedmdesátku a 8. dubna letošního roku jsem oslavil padesáté výročí svého kněžského svěcení. To vám bylo slávy, když jsme se sešli kolem oltáře spolu se svým biskupem, který ve stejném roce slavil své kněžské svěcení. Díky Pánu Bohu, který nás nechává ještě sloužit u oltáře.

Tedy: PTP — to je Pomocný technický prapor. Ale tento prapor se nedá vyvěsit z okna, nebude vlát v závanu větru. Měl jsem tehdy před půl stoletím v úmyslu pokračovat ve studiu teologie, a poněvadž mi hrozila vojenská služba, požádal jsem příslušné orgány o odklad. Byli jsme tehdy svěceni předčasně, poněvadž hrozilo nebezpečí znemožnění svěcení. Odklad vojenské služby jsem získal. Vidíte, už jste poznali, že PTP má co dělat s vojenskou službou a že nejde o prapor na žerdí, ale o vojenský útvar.

Tenhle PTP byl trochu zvláštní a chci vám o něm něco povědět. Končil tehdejší školní rok a kněží měli být po svém vysvěcení ustanoveni kaplany ve svých farnostech, ti odvedení pak měli nastoupit vojenskou službu. Poštou se rozletěly povolávací rozkazy. Jeden z nich jsem dostal také já, ačkoliv mi před tím byl povolen odklad vojenské služby. Dostal jsem povolání k nástupu k PTP číslo 53 ve Městě Libavá, které leží nedaleko od Olomouce. Nenašoupiil jsem však, protože jsem měl čerstvou *bumáčku* o odkladu.

Teplice

Měl jsem z rozhodnutí biskupa nastoupit jako kaplan u katedrály. Nedostal jsem ale státní souhlas k nástupu do duchovní správy, bez kterého to tehdy nešlo. V Teplících právě zavřeli děkana Bohumila Jelínka a ostatní tamní kněží nebyli schopni zvládnout duchovní správu v živé teplické farnosti. Tehdy za mnou přijel do Litoměřic krajský církevní tajemník s tím, že mám jít do Teplíc vypomáhat. Souhlas mi k tomu sice dát nemůže, tím pádem také ne plat, ale že on nebude vědět, že tam jsem a co tam dělám a že se v Teplících nějak užívám.

Nevím, kde pan tajemník vzal tolik odvahy, ale já jsem se souhlasem pana biskupa Trochty do Teplíc šel a pod vedením tehdejšího šanovského faráře Václava Hataše jsem byl (a nebyl) teplickým kaplanem. Celý měsíc trvalo, než mě vojenská správa objevila a s pohrůzkou poslala druhý povolávací rozkaz, tentokrát telefonicky. Vyžádal

Takto byste vojáky sloužící u PTP vidět nemohli — sloužili bez zbraní

jsem si příkaz písemný. Ptali se mě tehdy po drátě: proč? Nastoupit přece musím. Mně ale šlo o každou hodinu, a tak jsem po písemném příkazu nastoupil na svátek sv. Františka — 4. října — do té slavné Libavě. Nezavřeli mě pro opožděný nástup, ale stal jsem se pětépákem v uniformě a doháněl pořadová cvičení.

Libavá

Sešel jsem se tam s řadou litoměřických bohoslovců a novokněží a s pětépáky z diecéze Slovenska. Mezi nimi byl litoměřický bohoslovec Jirka Voleský, po prvním ročníku bohosloví. Kdo by to byl do Jirky řekl, ale stalo se: Nařídili nám vojenští páni, že se musíme dát ostříhat dohola. Na chodbě byla „oficína“ a my jsme z ní vycházeli jako blbečci. A tu Jirku napadlo, že si nechá nad čelem neostříhaný ocásek. Přál bych vám vidět soudruha instruktora desátníka, když Jirku uviděl. Div že ho šlak netrefil a že Jirku nenakopl, aby byl co nejdříve v oficíně a tam aby jeho ocásek co nejdříve zmizel.

Nový Jičín

V Libavě jsme se ani neohřáli a naše rota

se stěhovala do Nového Jičína. Tam jsme byli ubytováni v polepšovně, která tehdy svému původnímu účelu nesloužila. Rozdělili nás do několika pracovišť — já jsem budoval halu pro výrobu kanónů v Šenově. Vozili nás časně ráno, byl už podzim, na nákladních autech. V Šenově si nás mistři rozebírali pro své pracovní úseky. Nejlepšímu z nich jsme říkali otrokář. Prohlížel si nás a div neohmatával naše svaly.

Přidávali jsme zedníkům. Tam také došlo k prvnímu smrtelnému úrazu. Vínček Mičica, drobný Slovák, seděl v rohu korby za traktorem a při srážce s protijedoucím vozidlem třísky z korby probodaly Vínčkovu hrud' jako meče. Další úrazy už tak tragické naštěstí nebyly.

Po práci nás čekala pořadová cvičení za hlaholu vojenských popěvků, byli jsme přece vojáci, ne?

Libavá II

Už ani nevím, jak dlouho jsme tam v Novém Jičíně byli, a vraceli jsme se přes Odru na matičku Libavu. To už byla zima a tam nás zapráhli do jiných prací. Urostlé libavské lesy, majetek olomoucké kapituly — to bylo pracoviště pro flandáky jako dělané. O nějaké mechanizaci, jak ji známe dnes, nebylo ani řeči. S lesáckým personálem jsme se brzy seznámili a spřátelili jsme se s panem fořtem i s hajnými. Vzpomínám často na jednoho z nich, Stanislava Dunaje, myslivce, kterému šlo především o zvěř. Však také o něm fořt tvrdil: „Jeho dostat do kanceláře, to aby ho člověk tahal párem volů, ale říct mu, budeš v tu a tu dobu s flintou na tom a tom místě, bude tam jistě o hodinu dřív.“

Přišly Vánoce, první kněžské Vánoce. Až po vlastních svátcích jsem se dostal na pár dní na dovolenou. K rodičům? Ne, ale do Teplíc, věděl jsem, že mne tam budou potřebovat. Zámecké náměstí, svatá Alžběta v Šanově, Červený kostel u nádraží, komunita sester v nemocnici, Dubí a hraniční Cínovec. Vzpomínám, jak jsem na Silvestra dlouho seděl ve zpovědnici v Trnovanech. Tehdy tam v jednu sobotu bylo sedm svaťeb, a těch pohrbů a křtů! Svou dohola ostříhanou hlavou jsem byl zvlášť nápadný a bagančata na nohou také hodně prozrazovala.

Po Novém roce znovu na Libavu. To, o čem jsem dosud psal, to byla jenom předehra. Pětépáctví v ní bylo dosud jen málo. Chcete se o tom ještě něco dovědět? Pokusím se o to příště.

Josef Helikar

Listárna aneb dopisy v koši nekončí

Názory otištěné v této rubrice se nemusí shodovat se stanovisky redakce.

Ad P. Josef Szeliga

V minulém čísle vyšel rozhovor s P. Józefem Szeligou z Libochovic. Chtěla bych k tomu dodat pár řádků o tom, co ze své skromnosti pan farář neřekl. Za ty roky, co tu působí, se díky jemu hodně změnilo jak po stránce pastorační, tak v obnově objektů. Z P. Józefa vyzáruje veliká osobnost. Má krásný přístup k dětské duši, dovede k sobě připoutat mládež, dospělé povzbudí radou k životnímu optimismu a starším nemocným občanům dodává pevnou víru v podzimu jejich života. Buďme mu oporou, aby se mu České středohoří stalo na dlouho druhým domovem a aby tu byl mezi námi rád a šťasten. Přišel sem zasít semeno víry a lásky. Nezničme tento Boží dar, ale hýčkejme si ho. Milosrdenství potřebuje-

me všichni. V letošním roce Velkého jubilea prosíme za odpuštění všech prohřešků a vyprošujeme si v modlitbách dary milosti pro sebe, ale hlavně pro našeho milého, vždy oblíbeného otce Józefa. Hodně pevně zdraví, zdárné dokončení studia a věrné stádo oveček, které nikdy neopustí svého pastýře ať není pouze přáním, ale skutečností.

Chodíme do kostela, účastníme se mše svaté...

V listu Židům píše Ignác Antiochijský: „Nezanedbávejte společná shromáždění. Kdo se neobjevuje na shromáždění, toho posedla pýcha a sám se odsoudil.“

Od 4. století byla zavedena povinná účast na nedělní mši svaté Ale o tom nechci psát,

bylo to už v Katolickém týdeníku č. 21.

Ale i od věřících katolíků občas slyším různé názory na přítomnost věřících při mši svaté — že Bůh je mezi námi a není potřeba chodit za ním do kostela nebo že každý má svůj Boží stánek ve svém srdci, že rozmlouvat můžeme s Bohem v lese, v krásné přírodě za zpěvu ptactva, v tichu domova nebo při poslechu duchovní hudby. Někteří přicházejí, jen aby vyslechli kázání, jiní odcházejí ještě před svatým přijímáním.

Samozřejmě se můžeme modlit kdekoliv a kdykoliv. Ale v žádném případě to nemůže nahradit osobní přítomnost na mši svaté. Jen ve společném prožitku mešní oběti pocítíme opravdovou Boží lásku, vzájemné přátelství a společný cíl. Už tím, že se společně scházíme, společně se modlíme, hlásíme se k velkému společenství křesťanů-katolíků a

Děkujeme za 70 let života

Stále je živé poslání slovan-ských věrozvěstů, kteří přišli před tisíciletím na Moravu. Zejména v naší litoměřické diecézi si to stále připomínáme. Kolik kněží Moravanů dobrovolně přišlo do kamenolomu naší diecéze, aby tu šířili Slovo, rozdílili svátosti a zázrakem proměnění denně rozdávali eucharistické dary. K nim bezesporu patří rodák z Moravského kra- su, litoměřický kanovník a liberecký arciděkan P. František Opletal, který si připomněl 3. května své sedmdesáté narozeniny.

V osmý den života u křtitel- nice kostela sv. Vavřince v Krá- sensku byl přijat do zástupu lidu Božího, když křestní vodu na něho vylil farář P. Obhlídal. František chtěl studovat u sa- lesiánů ve Fryštáku, ale za vál- ky gymnaziální prima otevřena nebyla. Na měšťanské škole oslovil chlapce oblíbený tříd- ní učitel natolik, že se rozhodl pro kantořinu. Po maturitě na učitel- ském ústavu v Kroměříži v roce 1948 začal pětiletou učitel- skou kariéru na Opavsku.

Pán mu však výrazně nabídl po- volání ke kněžství. Františkovo plicní onemocnění trvalo pět let, do školy se už nevrátil, ale rozhodnutí stát se prostřední-

kem mezi Bohem a lidmi bylo neodvolatelné.

V roce 1958 přichází do lito- měřického semináře a 23. čer- vna v roce 1963 přijímá kněžská charismata od nitranského bis- kupa Mons. Necseye. Téhož roku jsme P. Opletala přivítali jako agilního kaplana v Liber- ci. Kolik chlapců nadchl ke kněžství za těch jedenáct let působení u nás, v kolika mladých rozhojnil víru v dobách bojovného ateismu! Pak byl odvolán do Litoměřic, kde nej-

prve působil jako kaplan a po- tom byl jako spirituál semináře byl povolán k duchovní vý- chově budoucích kněží. Oslo- vil sedm ročníků seminaristů a vtiskl jim své spirituální zkuše- nosti. Pán jej pak poslal do nej- severnějších farností ve Šluk- novském výběžku, do Dolní Poustevny.

Když skončilo Církvi „baby- lonské zajetí“, byl znovu povolán do Liberce jako arciděkan, aby tu dokončil započaté dílo. Otec biskup ustanovuje svého moudrého kněze v roce 1995 do sboru kanovníků. Úkolů a plá- nů je mnoho, neuvěřitelně mnoho. Otec František k tomu všemu ještě dokončil své bo- hoslovné dílo „Věřím v Boha“, dvoudílné kompendium víry a spirituality pro nejširší okruh čtenářů. Dílo svým způsobem vyčerpávající — však knihu můžete najít v příruční biblio- téce studovny univerzitní knihovny v Klementinu mezi vybranými teologickými slo-vníky a příručkami. Loni vydal výtah z Dacíkových prací

Z pramenů duchovního života. Jako někdejší kantor se stará o výchovu nových učitelů ná- boženství v katechetických kursech.

Když přišel otec František do Liberce, veřejně se tehdy svě- řil, že k nám přichází s rozmani- tými pocity, neboť v posledních převratných dobách světa byl pouhým vesnickým farářem, a teď ho Pán postavil před úkol vést duchovní správu ve vel- koměstě. Bytostná důvěra ve vedení Pána, nejoddanější sna- ha plnit jeho vůli spolu s mod- litbami farníků, umožňují moud- ře zvládat úkoly, které naší du- chovní obci a našemu pastýři svěřil Pán.

Pane Ježíši Kriste, ty jsi dal za pastýře naší duchovní obce otce Františka a jeho službou se ujímáš svého libereckého lidu. Dej ať v jeho lásce pozná- váme, jak nás miluješ. Dávej mu k tomu i dále sílu Ducha svatého.

Děkujeme Ti, Pane, za se- dmdesát let života našeho otce Františka.

společné zpívání — i když třeba neumělé — je výrazem naší víry, je také modlitbou, kterou vysíláme k Bohu.

Společně prožíváme mši svatou, posloucháme čtení Písma svatého, s radostí a v očekávání se těšíme na kázání, v kterých nám (a teď mluvím o našem farním kostele sv. Václava v Mostě) náš otec Bohuslav Bártek vždy přináší spoustu námětů k přemýšlení a životu ve víře tak, že když o všem uvažujeme, najdeme v promluvě části, které jsou určeny právě pro nás. Společně slavíme ve svátosti eucharistie oběť našeho Pána Ježíše Krista.

Když jsme prožili s Kristem Večeři a znovu i jeho oběť na kříži, i když v nekravě podobě, a když po pozhánání odcházíme domů, jsme obohaceni tím, co nikde jinde získat nemůžeme. Útěcha, klid, pohoda, které si neseme domů, ale i popovídání mezi sebou, to všechno znamená vždycky nové vědomí toho, že patříme do Boží rodiny, že se můžeme plně odevzdat do ochrany Boha i jeho Matky, u kterých vyprošujeme ochranu pro nás všechny, pro celý národ a svět.

Věřím, že pro mne i pro velkou většinu katolíků je mše svatá nenahraditelná. Děkujeme za ni s pokorou a vděčností ve svých každodenních modlitbách.

Dětská pouť ke „Královně hor“

Tuto pouť dala do povědomí vlastně „Zdislava“. V sobotu 3. června se nad očekávání sešlo na 75 dětí, některé s rodiči, aby oslavily a pozdravily Pannu Marii, Královnu hor — jak zní její místní lidový titul. Děti vyslechly krásné kázání otce Jana při mši svaté, jíž vlastně celá pouť začala. Jako svou maminku přišly děti navštívit Matku — Královnu.

Všem se dostalo srdečného přijetí a občerstvení. Vždyť přijeli nejen z Železného Brodu a Semil, ale i z míst vzdálených jako z Lomnice a z Nového Boru. Po mši svaté následovala soutěž v několika sportovních disciplínách, které pro děti sestavila obětavá katechetka Barbora Kurfiřtová. Na čelném místě soutěže se umístily děti z Bozkova.

Tak si naši mladí odnesli nejen bohatý zážitek duchovní, ale i vzpomínku na radostný den ve společenství mladých.

Jaroslav Kurfiřt, Bozkov

Pouť do Polska

V sobotu ráno odjížděl autobus s farníky z farností dp. Jiřího Veitha — z Bakova, Bělé pod Bezdězem, Kosmonos, ale i početná skupina sousedních farníků z Mladé Boleslavi do Polska. Mezi poutníky bylo devět dětí, ale také poutnice z Bezdězu, které je 95 let. Cesta autobusem probíhala ve velmi pěkné pohodě.

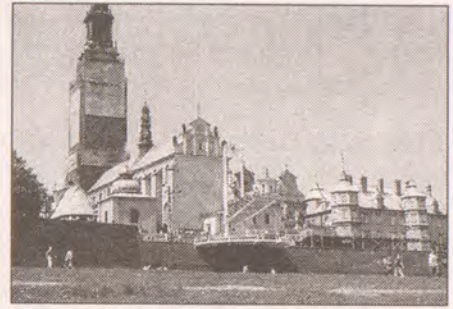
První zastávka za hranicemi bylo poutní místo Vamberice. Zdejší bazilika je postavena podle vzoru jeruzalémských chrámů na místě, kde byla původně lípa s obrázkem Panny Marie. U tohoto obrázku byl zázrakem uzdraven mladý muž od narození nevidomý.

Dále naše cesta vedla na Horu svatě Anny, kde jsme dvakrát přenocovali. Toto poutní místo je skutečně na hoře, neboť z polské roviny vystupuje do výše 420 metrů nad mořem.

Sešli jsme se v poutní bazilice na mši svaté, ale nejprve nás s historií tohoto posvátného místa seznámil kněz z františkánského kláštera P. Josafat. V bazilice je uctívána soška svatě Anny. Světiče drží v levé ruce svoji dceru Marii a v pravé ruce Ježíše.

Druhý den po snídani odjíždíme do historického města Krakova. Cestou projíždíme průmyslovým centrem Polska (Bytom, Katowice). Všude zároveň vidíme pěkné kostely, které jsou buď opravené, nebo moderní — nové. Celý den jsou naplněny věřícími. V Krakově zastavujeme u klášterního kostela sester norbertinek. Pomodlili jsme se u ostatků blahoslavené Bronislavy a pak nás přijala představená kláštera. Měli jsme také možnost setkat se s novíčkou z Čech. Nakonec za námi přišel i třiaosmdesátiletý biskup, Albín Matysiak, který je dlouholetým přítelem a spolupracovníkem Svatého otce Jana Pavla II. Odpoledne jsme si prohlédli Mariánské náměstí s kostelem Panny Marie a hrad Wawel.

Na zpáteční cestě pak putujeme po stopách Svatého otce, navštěvujeme baziliku Panny Marie Kalvarské, jejíž obraz je významován Zlatou růží. Když bylo Karlu Wojtylovi devět let a zemřela mu matka,

Bazilika na Jasné Hoře Czenstochowe

přivedl otec malého Karla právě před tento obraz a řekl mu: „Toto je od nynějška tvoje nová maminka...“

Dále naše cesta vedla do papežova rodného města Wadowic, kde jsme se zastavili v kostele u křtitelnice, kde byl 20. května roku 1920 pokřtěn nynější papež Jan Pavel II. křestním jménem Karel. Druhý, už moderní kostel byl postaven ve městě na začátku 90. let a vysvětil jej sám nejslavnější rodák, Svätý otec Jan Pavel II. Před kostelem je umístěna papežova socha.

Poslední den naší pouti se ráno loučíme s Horou svatě Anny a odjíždíme na významné poutní místo Polska — je to Jasná Hora Czenstochowa. Účastníme se koncelebrované mše svaté, která se koná k počtě svatého Stanislava, patrona Polska. Mezi koncelebrujícími kněžími je i náš pater J. Veith. Hlavní celebrant vítá poutníky nejen z různých částí Polska, ale také naši farnost z Čech. Při této mši svaté přistupuje asi 60 dětí k prvnímu svatému přijímání. Všichni si tady u Panny Marie vyprošujeme mnoho milosti pro všechny své potřeby.

V odpoledních hodinách se vracíme zpět do Čech plni dojmů z křesťanského Polska. Zpěvem mariánských písní a litaními k Panně Marii děkujeme Bohu i Marii za ochranu na cestě. Díky všech poutníků patří i duchovnímu otci P. Jiřímu Veithovi za velmi pěkně připravenou pouť. Díky patří i panu řidiči Karlu Scholtzovi za jeho bezpečnou jízdu autobusem.

*Václav Němeček,
Mladá Boleslav*

Nejsvětější Trojice, Bože, Otče, Synu a Duchu svatý,
uzavři nás do trojúhelníku své Moci, Lásky a Slitování.

Zachraň nás ze všech propastí tohoto života.

Bože Otče, buď naším Otcem přes dny a noci až do dne bez konce.

Bože, Synu, buď naší přítomností ve věčnosti.

Bože, Duchu svatý, staň se věčnou lampou našeho života. Amen.

Politický misionář na severu Čech

Pavel Tollner

V předválečné lidové straně se profilovala dvě křídla kolem dvou silných osobností — Msgr. Staška a Msgr. Šrámka. Zatímco první se klonil ke spolupráci s konzervativní agrární stranou, druhý prosazoval kooperaci se socialisty. Na jaké toto křídlo navazuje dnešní KDU-ČSL?

Skutečně věřím, že dnešní KDU-ČSL se snaží etablovat jako moderní křesťanskodemokratická strana. Jsem však přesvědčen, že nejvíce vždy škodí nejasný, rozmlžený obraz. Víím, že mi mé postoje přinášejí hodně nepřátel. Ale mnohokrát jsem si potvrdil, že stojí za to stát si za svým názorem. Kdybych hleděl do minulosti, asi bych už dávno dopadl jako JUDr. Koželuhová-Procházková, která se po válce postavila proti začlenění lidové strany do Národní fronty a Šrámek ji zbavil poslaneckého mandátu, načež emigrovala z ČSR.

Otevřeně říkám, že jsem odpůrce spolupráce s levicí. Myslím si, že spolupráce křesťanských demokratů a socialistů způsobuje vždy dlouhodobé škody. Haiderovský konec vychvalovaného rakouského modelu je toho důkazem.

Dokážete si představit křesťanskou demokracii, která by nebyla konzervativní?

V Evropě existují křesťanskodemokratické strany, které jsou víceméně středověce nastaveny (Skandinávie, Holandsko). Přesto i v těchto stranách probíhá vnitřní konflikt mezi konzervativci a levicovými pragmatiky. A to je zřejmě i osud českých křesťanských demokratů.

Křesťanství a politika — jde to vůbec dohromady?

Myslím si, že je povinností katolika angažovat se i ve věcech tohoto světa. Politika je pro mnohé jednou z nejdůležitějších činností. Tvrdím, že ti katolíci, kteří na to mají, avšak rezignují na tento úkol, nenaplnují své křesťanské poslání. A to neplatí jen pro českou církev, ale pro celou Evropu vůbec.

Jste studentem 3. ročníku dálkového studia na KTF UK. Co Vás přivedlo ke studiu teologie?

Za minulých dob jsem patřil do okruhu Josefa Zvěřiny, účastnil jsem se různých

seminářů a také jsem u něho absolvoval řadu zkoušek. No a zůstala ve mně touha vzdělávat se i v tomto oboru, což považuji za vhodné doplnění svého technického vzdělání.

Nedávno byla vyhlášena Deklarace práv počatého dítěte. Ovšem ačkoliv u jejího zrodu stál Váš kolega poslanec Karas, přesto ji lidová strana jako celek nepodpořila. Proč — a jaký je Váš osobní postoj?

Pro mě osobně je otázka přihlášení se k deklaraci vyjádřením zřetelného ne kultury smrti. A právě politik by měl formulovat svá stanoviska dostatečně jasně. Nenarozený život je třeba ochraňovat, jak to ostatně vyjadřuje i naše Listina základních práv a svobod. Je tedy třeba jasně říci, že každý potrat je zabitím, a je pouze otázkou, kdy se stává vraždou. Pro mne jako pro zákonodárce je tedy relevantní otázka, nikoliv zda jsou potraty povoleny, ale zda jsou beztrestné! Je důležité si uvědomit, že v této souvislosti se vždy jedná o záchranu lidského života. Velice bych se přimlouval za to, aby porodnice daly větší prostor odloženým dětem a aby i církev byla v tomto ohledu aktivnější. Nebudou-li existovat takové blahodárné instituce starající se o odložené děti, jakými dříve byly kláštery, potom budeme stále více takových dětí nacházet v popelnicích.

Přesto však, neměl by být postoj lidové strany v této otázce jasnější?

Lidová strana se v posledních letech snaží být široce otevřenou stranou, a snad právě proto se k tzv. křesťanským otázkám staví velice cudně. Osobně si myslím, že to není dobře. Tak jako každá strana, tak i strana lidová má mít své proudy, svá křídla, jejichž funkcí není tvořit opozici vůči vedení, ale artikulovat vyhraněný křesťanský postoj. A právě o to se snažím.

Jste také znám svým jasným odmítnutím legalizace tzv. nemanželského soužití homosexuálních párů...

I k této, velmi medializované otázce zaujímám stejné stanovisko. Podle mě je to jeden z projevů kultury smrti. Následný požadavek těchto párů stejné sexuální orientace — zmocnit se výchovy dětí (čehož jsme svědky např. v Holandsku) — tuto myšlenku potvrzuje.

S křesťanskými hodnotami úzce souvisí i pojem spravedlnosti. Je naše dnešní společnost spravedlivá?

Zcela spravedlivý stát je vždycky v oblasti ideálu. To, čeho my jsme schopni, je se tomuto ideálu co nejvíc přiblížit. Pro mne je pak nejdůležitějším aspektem spravedlnosti právní stát. A k tomu máme stále daleko.

Tíha dědictví komunistického režimu je obrovská. Škody jsou nevyčíslitelné. Preference komunistů rostou. Jak tomu čelit?

Naše společnost prožívá kocovinu po změně poměrů. Stejně to bylo i za 1. československé republiky. Myslím si, že je důležité, abychom měli trvalou snahu vyrovnat se s totalitní minulostí, a to jak s komunistickou, tak s nacistickou. Toto musí trvalý imperativ celého našeho národa! Přiznávám však, že opravdové odhodlání žel u politických stran mnohdy chybí.

*Ptal se P. Kolář
Dokončení příště*

ing. Pavel Tollner — poslanec KDU-ČSL zvolený v severočeském obvodu

- * narozen 10. března 1949 v Brně v rodině středoškolského profesora. Po gymnáziu studoval na brněnské technice, obor pozemní stavitelství
- * prosinec 1989 – spoluzakládá KDS v Brně
- * 1990–1995 – místopředseda KDS
- * 1992–1995 – místopředseda ČNR, později PSP ČR
- * od r. 1996 – poslanec Parlamentu ČR – člen zahraničního a petičního výboru PSP ČR
- * prezident Společnosti pro česko-německý dialog pro Evropu
- * familiář řádu Německých rytířů